

Nainen istui autossaan, puristaen rattia rystyset valkoisena. Pään täytti kirosojen tulva. Lopulta tulva purkautui huutona – Mitä vittua! Voi jumaliste! Ei tämän näin pitänyt mennä! Mitä nainen kirosi? Elämää. Elämä oli aika paskaa. Kaikki ajatukset olivat jo tovin olleet hyvin mustansävyisiä. Jotenkin värit olivat kadonneet jonnekin. Joku varasti ne. Kuka, miksi? Nainen vilkaisi ympärilleen ja tajusi olevansa jonkinlaisella levikkeellä. Hetken mietittyään koordinaatti alkoi hahmottua. – Ahaa, ajoin sitten tänne. Hmh. Voimalaitoksen valot hehkuivat pimeää iltaa vasten ja tuuli huojutti vieressä olevaa metsikköä. Viimeinen muistikuva oli kotoa, ulko-ovelta, jonka hän hyvin normaalisti laittoi kiinni. Jälleen uusi kysymys nousi esille. Mitä ihmettä tapahtui ennen oven sulkeutumista? Viimein kiroilun ja ihmettelyn tulva muuttui hiljaisuudeksi. Nainen tunsu kuinka jokin toinen tunnetila pyrki pintaan väen vängällä. Ei, itkemään ei nyt aleta. Mieskin oli seurustelun alkuvaiheessa jo sanonut, ettei voinut sietää itkemistä. Niinpä niin, nyt tuolle kiellolle saattaisi tulla kova hinta. Kyynel toisensa perään valui naisen kasvoille ja ensimmäisten pisaroiden tippuessa syliin lasketuille käsille, naisen koko ruumis itki. Itku purkautui voimalla, joka sekä järkytti, mutta myös teki niin hyvää. Kuinka kukaan voi rakkaaltaan kieltää itkemisen? Naisen pää oli jälleen täynnä uusia, vanhoja tuntemuksia, kysymyksiä ja ahdistusta. Ikään kuin vanne olisi asetettu päänympäri ja hiljaksen se kiristyi kiristymistään. - Oi taivas, auta minua. Uskolla ei kuitenkaan naiselle ollut sen suurempaa merkitystä vaikka hän joskus toivoikin, että taivaan isä olisi antanut hänelle vähän toisenlaiset elämän avaimet. Olisi laittanut edes syntymään eri aikaan. Siinä autossa istuessaan, tunteiden sekamelskassa, nainen mietti koko elämänsä kulkua lapsuudesta tähän hetkeen. Nyt olisi aika tehdä jotain. Aika laittaa ajatukset paperille, antaa näppäimien laulaa niin perkeleesti koneen näppäimillä. Minulla on paljon kerrottavaa. Te ette tunne minua, mutta antakaa minulle mahdollisuus. Tekstin tuottaminen saisi samalla toimia terapiana, jota hänen olisi pitänyt saada jo vuosia sitten. Mutta eihän semmoista mennä pyytelemään nuin vain, ehei! Mitä ne ihmisetkin ajattelisi moisesta. Heikko ihminen, heikko nainen, turhan pillittäjä. Nainen starttasi autonsa. Radiossa soi Vanha nainen hunningolla. Hah, hän ei ollut vanha, eikä kyllä hunningollakaan siinä mielessä kuin kappaleessa laulettiin. Olisivat nyt soittaneet Parkkosen Mitä minä sanoin, minun selkäni kestää. Se nimittäin kesti, kesti omat ja muiden murheet. Naisen mieli oli jo keveämpi kotipihaan kurvatessa. Kyyneleet oli kuivattu, naama kammattu normaaliin kuosiin. Sisällä oleva perhe ei sais pienintäkään vihiä millaisen ajokokemuksen hän oli juuri kokenut. Saatika, että näkisivät hänen itkeneen. Ei ei. Reippain askelin nainen käveli ovesta sisään ja hetken elämä oli jälleen normaalia. Mutta ei naisen pään sisällä. Siellä vallitsi sotatila ja sormenpäitä poltteli pelkkä ajatus näppäimien takomisesta. Kohta alkaisi terapiamatka. Matka jonka päätepysäkistä ei ollut minkäänlaista aavistustakaan. Tulisiko tarinaan onnellinen vai surullinen loppu?